

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

LXIX. Absalonis suspendium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

NARRATIO LXIX.
ABSALONIS INTERITUS.

2. Reg. 18.

Anno Mundi 3009. Ante Christum 1044.

Absalon intellectō parentem cum suis transgressisse Jordanem, haud nescius, spem victoriae in celeritate positam esse, copias & suas traijcit fluvium, inque regione *Galaaditide* castrorum locat, non procul urbe *Mahanaim* (cui jam olim *castrorum* nomen, ob Angelos ibi *Iacobo* spectabiles est inditum) ubi David intra munimenta se incluserat. Exercitūs Absalonici ductor erat *Amasa*, Davidis ex sorore *Abigaea* nepos. Rex quantō viribus inferior, tantō bonitate causae superior, non exspectata obsidione, copiolas suas (quas *Iosephus* historicus non amplius quatuor millium fuisse referit) trifariam divisit; iisque praefecit *ioabum*, ejusque fratrem *abisaï*, & *Ethai*, principem è *Gethaeis* ordinatum, Davidi in paucis fidelem; Regem ipsam leam praelij primos inter subire cupientem, amplexu prohibuerunt, quippe in cuius capite salus vertebatur omnium. Id sanè curā summā ducibus, militibusque mandavit, manus ut abstinerent ab Absalonis caede; sed vivum servarent sibi, quò poenitentiae locus daretur parricidae. Caterum cum *ioab* abus ex adverso hostium aciem explicuisset in pugnitie, quam à tergo silva claudebat; Absalon quoque suos contra eduxit. Utrinque in pugnam

lebant animi; hinc Davidicis regi suo sceptrum tue-
 riardentibus; inde Absalonij experturis ultima,
 ne victi, commeritas solvant perduellionis poenas.
 Sed mox apparuit, quantò fortiùs dimicent, quibus
 pro virtute res est, quàm quibus pro scelere. Vix
 enim conferto certamine, cœpit turbari Absalonis
 acies, neque ferre impetum militis Davidici, mul-
 tis bellis exercitati, rei que militaris comprimis pe-
 riti. Vertuntur igitur in fugam ordines dissoluti,
 & quò quemque spes evadendi ferebat, eò se pro ri-
 pit. Quos gladius non sustulit, saltus absumpsit; à
 tergo namque hoste premente, præcipites in terræ
 voragine, & cæcas foveas agebantur; aliique super
 alios, ut fit in pavore, corruentes, & sese oppri-
 mentes, mutua sibi clades, sepulchrùmque fuere.
 Sunt qui scribant, plurimos à fame, siti, feris con-
 fectos perijsse. Viginti omnino millia occubuisse,
 Sacra historia memorat.

In fuga non erat ultimus, belli qui primus incen-
 tor, Absalon, muli quidem celeritate persequenti-
 bus ereptus. sed DEO in poenam reservatus. Pe-
 netrârat effuso cursu subter condensam quercum;
 cum ventilante cæsariem aurâ, subitò hæret capillis
 implicitus ramo, longiùs protento, tralabente ju-
 mento. Id conspicatus quidam de gregarijs mili-
 tibus, regij memor præcepti, continuit manum;
 Joabo tamen nuntiavit; hic, insuper habitò Davi-
 dis imperiò, arripit tres lanceas (nempe brevio-
 res) seu jacula, & in pectore pendentis defigit.
 Hærentem in arbore, & palpitantem armigeri Ducis
 circumstant, & pluribus vulneribus inflictis inter-
 imunt. Cadaver quercu solutum in profundam

abijcitur fossam , ingenti lapidum acervò super il-
 lud ingestò. Extincta belli face, Joabus civili du-
 cens parcendum sanguini , jubet cani receptui , ne
 victoriæ laudem crudelitate corrumpet.

Ad Davidem interea, in ipsa urbis Mahanaim
 porta, ex turri, tanquam ex specula, avidè præsto-
 lantem decretorium pugnae eventum, *Achimas* &
Chusius pervolant, reportatae victoriæ nuntij. Regi
 de salute Absalonis quærenti, prior cautè respon-
 dens, dissimulat se scire. Alter, quod res erat, fateri
 David ingenti mærore perculsus, dum victor miles
 Absalonis interitum lætis carminibus, ipse lacrimis
 & lamentis celebrat. Quare solus in superiora tecto-
 rum conscendere, fletibus indulgere, & lugentium
 habitu, funebrem planctum identidem ingeminare.
Fili mi Absalon, Absalon fili mi; quis mihi det, ut ego morer
pro te; Absalon fili mi, fili mi Absalon! Causa tanti lu-
 ctus, mali mores degeneris filij, qui totidem pare-
 ti vulnera fuerunt & clades; doluit, æternum pe-
 rijffe. Tulit permolestè Ioabus majorem in Regi
 significationem mæroris de morte filij; quàm victo-
 riæ ex hoste tam feliciter, tamque brevi relatae;
 quare ad eum, hominum consuetudinem vitantem
 ingreditur, & magna linguæ libertate dehortatur
 à luctu; esse animi parùm grati, & regij, illorum
 vultum tacita quadam reprehensione confundere,
 qui laterum suorum oppositu caput ipsius ab hostili
 petitione defenderint; per quos consecutus esset,
 ut ne regnum, & quidquid cum regno possederat,
 amitteret; odio haberi, qui saluti ejus & dignitati
 serviant; in amore & desiderio esse, qui commu-
 nem ei lucem & spiritum adinere conentur; fati-

indicare lamentis suis, unius vitam Abfalonis, omnium capiti, qui ejus se causſa in apertum periculum conjecerant, anteferri, ad extremum monere, niſi daret se in conſpectum ſuorum militum, fore, ut eo relicto de alio ſibi rege dominoque conſulerent, vanasque lugendi cauſſas, in veras nimiūmque acerbis converterent. Valuit oratio ad mœſtitiā abſtergendā, reddidit ſe luci David, regalique cultu reſumpto, omnibus fecit ſui adeundi, & ſalutandi copiam. Perduelles quoque in ſpem veniæ erecti, redierunt ad priſtina obſequia. Honetiſſima nempe victoria eſt, quā animi magis proſternuntur, quā corpora; & verum eſt illud *Taciti*: Ubi ſatis terrueris, parcendo, rurfus irritamenta pacis oſtenta. & juxta *Senecam*.

Quæ corrumpi igne, quæ meti gladio jubes,
Aliena credis.

NARRATIO LXX.
REGIS SALOMONIS
INITIA; CONJURATIO ADONIAE ET EJUS EXITIUM.

3. Reg. cap. 1. & 2. Anno Mundi 3022, Ante
Christum 1031.

Ambitio ut eſt cæca, ita quos occupat, præcipiti perdit impetu; papilionibus ſimilis, quæ lucernæ ſplendore capti, eam tamdiu circumvolant, donec aduſtis alis pereant. *Adonias*, filiorum Davidis, quartus natus, fatalem parentis
senio